

skulle taxeres for at asfureres i en vis særlig Forening, thi dersom det ikke gjaldt netop for denne særlige Forening, saa maatte jo alle de private Foreninger have samme Berettigelse til at forlange Ombudsmænd udnævnte i deres Tjeneste (Monrad: Ja det have de ogsaa!). Ja, skal det være Meningen, saa er det en anden Sag, og saa seer jeg ikke, hvilke Forretninger vi da ikke hver især kunne begjære udførte af det Offentlige for en vis Pritis, saa seer jeg ikke, hvorfor vi ikke Alle skulde kunne forlange vore Støveler syede for en vis Pritis. Naar det ærede Medlem, som talte sidst, sagde: Tiden kan ikke exproprieres, Tiden kan ikke paa den Maade betragtes som Eiendom, saa vil jeg gjøre opmærksom paa, at det forekommer mig at være en noget antiqveret Betragtningssmaade. Tiden er den store Menneftsmæsses bedste Eiendom, og naar man tager den fra en Mand for en lavere Pritis, end den er værd, saa begaaer man maaffee den største Uret, der kan begaaes. Jeg troer altsaa, vi maae holde fast paa den Betragtning, jeg har hentet fra Grundlovens § 87, og hvormeget den end kunde synes at være ny, saa ligger den dog i Sagens egen Natur. Vi skulle sørge for, at der ikke i privat Interesse paalægges Medborgere nogen Forpligtelse, og under alle Omstændigheder maae vi, naar vi ville gjøre det i hvad vi troe at kunne kalde Almeenhedens Interesse, da gjøre det imod en Betaling, som Bedkommende efter Omstændighederne kunne være tilfredse med. Vi kunne ikke sige, at Bedkommende under enhver Omstændighed skal være tilfreds med en vis Betaling, saa paa tage vi os at sætte Pritis for Exproprieringen, og saa kunde vi have gjort det Samme ved Jernbane-Expropriationsloven. Ved den Lov sagde vi ikke: Jord skal afstaaes for den og den Pritis pr. Td. Land; nei vi overlode det til den stedlige Bedømmelse og de stedlige Forhold, og det Samme maae vi ogsaa gjøre her, naar vi ville fastsætte den Pritis, hvorfor der skal arbeides for det Offentlige. Den ærede Ordfører meente, at dersom en Lov kommer istand, som giver almindelige Bestemmelser for, hvorledes private Brandforsikringer kunne dannes, saa behøves Underændringsforslaget ikke; efter min Mening faaer det først saa sin

rette Betydning. Saa snart man veed, at der kan dannes nye Foreninger, medens denne Forenings Bestaaen efter de samme Regler som hidtil er fikret ved Lov, saa kunne vi rolig gaae ind paa Endringsforslaget, thi saa kan man jo ikke sige, at denne Forening ikke kan vedblive at virke, thi den kan virke ligesom alle andre. Jeg troer heller ikke, at den Betragtning om Amtsforvalterne var rigtig. Naar det ærede Medlem siger, at det er rigtigt, at Brandcontingentet kommer i Stattebøgerne, thi derved kommer det ind under Revisionen, saa siger jeg: nei det er urigtigt, at det kommer i Stattebøgerne, thi Stattebøgerne have Intet med Brandcontingentets Revision at gjøre, og naar det ærede Medlem siger: ja, men Amtsforvalterne blive betalte derfor, saa maa jeg bemærke, at det har jeg selv sagt, men jeg har tillige sagt, at det er en privat Sag; det maa være en privat Dvereenkomst imellem dem og Foreningen. Vi maae ikke paalægge Amtsforvalterne dette Arbejde som en Forpligtelse og derved sætte os selv ud af Stand til, om vi ville, at forandre det hele Forhold med Amtsforvalterne. Det er denne Frigjørelse af de offentlige Embedsmænd og Ombudsmænd, som jeg netop sigter til; den maa indtræde; vi maae ikke vedblive at sammenblende de to Ting, de offentlige Embedsmænd og den private Tjeneste. Naar det ærede Medlem har henviist til de Bestemmelser, som bestaae for Kjøbenhavns Brandforening, og siger, at der er et Repræsentantskab, som kan forandre i Bestemmelserne, men dog kun med Justitsministerens Indvilligelse, saa siger jeg: Dersom det er Bestemmelser, der maae betragtes som virkelige Lovbestemmelser, saa kan Justitsministeren ikke give Indvilligelse til, at de forandres — er det en Lov, som skal forandres, saa skal han bringe den ind for Rigsdagen, og først da kan Forandringen indtræde — og er det derimod statutmæssige Bestemmelser, saa er det Samme Tilfældet som her, saa er det atter en Forvirring, hidrørende fra tidligere Sammenblanding af, hvad der er Foreningens Statuter og hvad der er Lov. Dersom Justitsministeren nogenstinde skulde give sin Indvilligelse til en Forandring af den Deel af Statuterne eller Destroyen, eller hvad maa